అమ్మ మనసు

మల్లిక్

పార్వతికి నొప్పులు ప్రారంభం అయినాయి. భర్త సోమశేఖరానికి చెప్పింది. అతను మరోక్షణంలో ప్రపంచం నాశనం అయిపోతున్నంత ఇదిగా కంగారు పడ్డాడు. ఒక్క అంగలో బయటికి గెంతి, పక్కింటి జానకమ్మగారితో చెప్పి ఆవిడ ముందు దీనంగా నిలుచున్నాడు.

ఆవిడ—"నువ్వేమీ భయపడకయ్యా, నే నున్నానుగా?" అన్నది, చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

సోమశేఖరంతోపాటు అతని ఇంటికి వెళ్ళి ఒకసారి పార్వతి పరిస్థితి ఎలా ఉందో చూసి, మంత్రసానిని తీసుకు రావడంకోసం బయటికి వెళ్ళింది జానకమ్మ.

సోమశేఖరానికి మాత్రం దిగులు దిగులుగా, భయం భయంగా ఉంది. అతని మొదటి భార్య మొదటి కాన్పులోనే మరణించింది. బిడ్డకూడా దక్కలేదు. పార్వతి సోమశేఖరానికి రెండవ భార్య. పార్వతంటే సోమశేఖరానికి ప్రాణం. అతను తన జీవితంలో పార్వతిని ప్రేమించినంత మిన్నగా మరి దేన్నీ ప్రేమించలేదని చెప్పవచ్చు. పార్వతి అంత ఉన్నతమైన వ్యక్తిత్వం గల మనిషి అతనికి తటస్థపడ లేదు కూడా.

తన మొదటి భార్య కాన్పులో మరణించడం, ఇప్పుడు పార్వతి అదే స్థితిలో ఉండడం — అంతే కాక, మొదటి కాన్పు ఆడదానికి పునర్జన్మతో సమానమని ఎవరో అనగా విన్న మాటలూ గుర్తుకు వచ్చి సోమశేఖరం మరింత భయపడుతున్నాడు.

భర్తకు ఉత్తమురాలైన భార్యకన్నా విలువైంది ఈ ప్రపంచంలో మరొకటి ఉండదు. అంతటి విలువైనదానిని కోల్పోవడమన్న విషయం ఊహలలోనైనా ఎవరైనా సహించగలరా?

"ఏమిటండీ మీరు మరీ చంటి పిల్లవాడిలా? నా కేమీ కాదని చెపుతున్నానుగా? మిమ్మల్ని వదిలి నేను స్వర్గానికైనా పోను. ప్రపంచంలోని ఏ శక్తీ మనల్ని విడదీయలేదండీ. మీరు ఊరికే లేనిపోని భయాలు పెట్టుకోకండి" అంటూ భర్తకి ధైర్యం చెప్పింది పార్వతి, తన నొప్పులను సహిస్తూ.

కాస్సేపటికి జానకమ్మ మంత్రసానిని వెంటబెట్టుకుని వచ్చింది. వాళ్ళు సోమశేఖరాన్ని గది బయటకు పంపించేసి తలుపులు వేసుకున్నారు.

పార్వతికి నొప్పులు క్రమంగా ఎక్కువ కాసాగాయి. జానకమ్మ, మంత్రసాని పార్వతికి ధైర్యం చెపుతున్నారు. కాని, వారి మాటలేమీ పార్వతి తల కెక్కడం లేదు. వాళ్ళు దేన్ని గురించి తనకు ధైర్యం చెపుతున్నారో దాని గురించి పార్వతికి అసలు భయమే లేదు. అంతమాత్రంచేత ఆమె మనసులో భయం లేదని కాదు. ఆమె మనసులోని భయం కాన్పు గడవడం గురించి కాదు. ఆమె భయమంతా తనకు పుట్టబోయే బిడ్డ గురించే.

ఒకవేళ తనకు పుట్టిన బిడ్డ నల్లగా, తుమ్మ మొద్దులా, అసహ్యంగా, అనాకారిగా ఉంటే?

ఛ! ఛ! అలా జరగడానికి వీల్లేదు! వీల్లేదని అనుకుంటేమాత్రం? అదేమైనా తన చేతుల్లో ఉందా?

తనకు అందమైన బిడ్డ ఎందుక పుట్టకూడదూ?

"ఎందుకు పుట్టాలి?" అన్న ప్రశ్న ఉదయించింది.

కాదు. అలా జరగడానికి వీల్లేదు తనకు అనాకారి అయిన బిడ్డ కలగ కూడదు. ఒకవేళ అనాకారే గనక పుడితే తను ఎన్ని బాధలు పడ్డదో తన బిడ్డ కూడా అన్ని బాధలూ పడవలసి వస్తుంది.

తనకైతే అనుకోని విధం దేవుడు లాంటి సోమశేఖరం లభించాడు. తన బిడ్డను ఆదరించేవాళ్ళు దొరుకుతారని నమ్మకం ఏముంది?

దొంగ చూపులు

ఫొటో — పి. ఉమాకాంత్ ([illegible])

కాదు. అలా కాకూడదు. తనకు లాంటి అవాకారి పుట్టకూడదు. ఒకవేళ పుట్టిందంటే తను ఆ బిడ్డ తనలా బాధలు పడకుండా పురిటిలోనే గొంతు పిసికి చంపేసి, తను కూడా ఏ మందో మాకో తినేసి ప్రాణం తీసుకోవాలి అనుకుంది పార్వతి.

తను ఎంత మానసిక క్షోభను అనుభవించింది !!

తన బిడ్డ అన్ని బాధలు భరించగలదా? మగాడికి కూడా అంతటి మానసిక క్షోభ కలుగకూడదు. అంతటి అశాంతికి తన బిడ్డను ఎలా గురి చేయగలదు? అందుచేత, పురిటిలోనే గొంతు పిసికి...

"అమ్మా!" అంటూ బాధగా మూలిగింది పార్వతి.

"ఏం భయం లేదు. మేమున్నాముగా?" అంది జానకమ్మ.

'అవును ... పురిటిలోనే గొంతు పిసికి.' మళ్ళీ అనుకుంది పార్వతి.

ఆమె మనసు గతం అనబడే పుండును కెలికింది.

● ● ●

సీతారామారావుగారు ఒక ప్రభుత్వ కార్యాలయంలో గుమాస్తాగా పనిచేస్తున్నారు. సర్వమంగళమ్మగారు ఆయనకు అనుకూలవతి అయిన భార్య. వారికి సంతానం నలుగురు అమ్మాయిలు, ముగ్గురు అబ్బాయిలు. అందరికంటే పార్వతే పెద్దది. పార్వతి తరవాత ఒక అమ్మాయి, తరవాత ఇద్దరు అబ్బాయిలు, వాళ్ళ తరవాత ఇద్దరమ్మాయిలూ, ఒకబ్బాయీనూ! గంపెడు సంసారంతో, చాలీ చాలని జీతంతో సీతారామారావుగారు గుట్టుగా సంసారాన్ని లాక్కొస్తున్నారు.

ఆ ఇంట్లో పిల్లలందరిలోకీ సుమిత్ర చాలా అందంగా ఉంటుంది. సుమిత్రంటే పార్వతి తరవాతి అమ్మాయి. తను అందంగా ఉంటానన్న గర్వం కూడా ఆ అమ్మాయికి జాస్తి. పార్వతి అందరిలోకీ అనాకారి. ఆమె బాగా కురూపి. పార్వతి నల్లగా తుమ్మమొద్దులా ఉంటుంది. నల్లగా ఉన్నా కనీసం శరీరంలో మెరుపన్నా లేదు. పార్వతి నవ్వితే పళ్ళు పై చిగుళ్ళు ఎర్రగా కనిపిస్తూ అసహ్యంగా ఉంటుంది. ఆ పళ్ళయినా ఎత్తుగా ఉంటాయి. అందుచేత ఆ ఇంట్లో అందరికీ పార్వతంటే చులకన. కాని, గుణాల్లో పార్వతిని మించినవా రెవ్వరూ లేరు. ఆమె అతి మెత్తనైన మనిషి. చాలా ఓర్పు ఉంది ఆమెలో. అందుచేతనే సీతారామారావుగారికి పార్వతంటే అమితమైన ఇష్టం.

చిన్నప్పటినుండీ పార్వతి ఎవరితోనూ ఎక్కువగా కలిసేది కాదు. బడిలో కూడా పిల్లలతో ఏమంత మాట్లాడేది కాదు. సాయంకాలం పిల్లలందరూ ఆడుకుంటూంటే వరండాలో కూర్చుని చూసేది. తనకు కూడా వాళ్ళందరిలా సరదాగా మాట్లాడాలనీ, వాళ్ళతో కలిసి ఆడాలనీ, పాడాలనీ ఎన్నో కోరికలు ఉండేవి. కాని, ఆమె రూప విహీనత అందుకు ప్రతిబంధకమైంది. ఏనాడైనా మనసు చంపుకోలేక పిల్లలతో కలిసి ఆడితే ఆ రోజు ఏడుపు తప్పదు.

పిల్లలందరూ ఆడే ఆటను మానివేసి పార్వతిని మారుపేర్లు పెట్టి పిలిచి ఏడిపిస్తూ వినోదించేవారు.

"ఏయ్ కోతీ ... నన్ను ముట్టుకోవాక్!"

"ఏయ్ దయ్యం ... ఇలా రావే ..."

"ఏయ్ తారుడబ్బా ... నిన్నే ..."

"ఓసేవ్ ఎత్తుపళ్ళా ... రేపు బడికి వస్తున్నావా, లేదా?"

ఇలా ఉండేవి వాళ్ళ మాటలు. అయినా, పార్వతి ఏమీ అనేది కాదు. ఆమెలో ఆ సహనం చిన్నప్పటినుండీ ఉంది. బాధ కలిగితే తనలో తనే కుమిలిపోయేది.

ఇది వాళ్ళకు మరింత అలుసైంది. పిల్లలలో ఎవరో ఒకరు పార్వతి కళ్ళు మూసేవారు. మిగతా పిల్లలందరూ మొట్టికాయలు వేసి పారిపోయే వారు. పార్వతి ఇంటికి వెళ్ళి ఒక మూల కూర్చుని నిశ్శబ్దంగా ఏడ్చేది. సర్వమంగళమ్మగారు చూసి, ఏమైందని అడిగితే తను ఏ విషయమూ చెప్పేది కాదు.

"పికేమే ... నువ్వు బంగారు కొండవి! వాళ్ళే కోతులూ, కొండముచ్చులూను. ఎవరె నిన్ను తారుడబ్బా అని అన్నది? నీ మొహంలో ఉన్న కళ ఆ కోతిలో ఉందా? నువ్వు రోజూ దణ్ణం పెట్టే ఆ కృష్ణుడూ, రాముడూ నీ కంటే నల్లనివాళ్ళే, పిచ్చి తల్లీ! ఊరుకో, అమ్మా, ఊరుకో" అంటూ ఒడిలో కూర్చోబెట్టుకుని పార్వతిని ఊరడించేది.

పార్వతి స్కూలుఫైనలు వరకూ ఆ అల్లరి పిల్లల మధ్య ఎలానో నెట్టుకుంటూ వచ్చింది. కాని, కాలేజీలో విద్యార్థినీ విద్యార్థుల అల్లరిమాత్రం భరించలేకపోయింది. వారిది మరో విధమైన అల్లరి!

తోటి విద్యార్థినులు పార్వతిని రంభ, ఊర్వశి, మేనక, తిలోత్తమ—ఇలా ఎవరికి ఇష్టమైన పేర్లతో వాళ్ళు పిలుస్తూండే వారు. కొందరు విద్యార్థులు "పార్వతీ! నీ రూపాన్ని ఏమని వర్ణించను? నిన్ను చూసి మతి పోగొట్టుకున్నాను. బ్రతకలేను. నీ సౌందర్యం... చందమామ ... కలువపూలు ... నా బ్రతుకు వృథా ..." అంటూ పార్వతికి ఉత్తరాలు వ్రాసి సంబరపడేవారు.

సహనానికి కూడా ఒక హద్దంటూ ఉంటుంది కదా? పార్వతి కాలేజీ చదువు మధ్యలోనే ఆపివేసింది.

పోనీ, బయటివాళ్ళు గాబట్టి అలా ప్రవర్తించారని అనుకున్నా, ఇంట్లోకూడా పార్వతికి ఈ బాధ తప్పలేదు.

పార్వతి తమ్ముళ్ళు, చెల్లెళ్ళు తనని 'కోతీ, కొండముచ్చూ' అంటూ సంబోధించేవారు. వాళ్ళు వీరభద్రరావుగారు ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు మాత్రం 'అక్కయ్యా' అని పిలిచేవారు. పార్వతికి ఏమాత్రం కష్టం కలిగినా వీరభద్రరావుగారు సహించేవారు కారు. వీరభద్రరావుగారు ఇంట్లో లేనప్పుడుమాత్రం చిన్న తమ్ముడు దగ్గరినుండి సుమిత్రవరకూ పార్వతిమీద పెత్తనం చెలాయించేవారు.

ఒకసారి పార్వతి అద్దం ముందు కూర్చుని తయారవుతుంటే సుమిత్ర రంయ్యిమని వచ్చింది.

"ఇంక చాల్లే. ఎంతసేపని టాయిలెట్ అవుతావు? ఎలక తోకని ఎంత ఉతికినా, నలుపు నలుపేగాని తెలుపు కాదు కదా! ఎంత తయారయితేమాత్రం రూపం ఎక్కడికి పోతుంది? త్వరగా అద్దంతే. నేను టాయిలెట్ అయి కాలేజీలోని ఫంక్షనుకు అటెండ్ అవ్వాలి?" అంది.

ఇటువంటి సంఘటనలు ఒకటిరెండు జరిగాక పార్వతి అలంకరణ మీద ఉన్న ఆ కొద్ది శ్రద్ధ కూడా తగ్గించేసింది.

కాని, పార్వతికి నిజంగా జీవితంమీద విరక్తి అనేది ఆమెకు పెళ్ళి సంబంధాలు వస్తున్నప్పటి నుండి మొదలయింది.

పార్వతిని చూడవచ్చిన ప్రతి ఒక్కరూ సుమిత్రను చేసుకుంటామని అడిగేవారు. ప్రతి సంబంధం అలానే వెనక్కుపోయేది.

ఒకరిద్దరు పార్వతిని చేసుకోవడానికి సిద్ధపడ్డారు. అయితే, వాళ్ళు కట్నం పిళ్ళు ఇవ్వగలిగిన దానికి దాదాపు రెట్టింపు అడగడం వల్ల ఆ సంబంధాలు కూడా తప్పిపోయాయి. వాళ్ళు డబ్బుమనుషులు. వాళ్ళడిగినంత కట్నం ఇచ్చి ఏ పశువు మెడలో తాళి కట్టమన్నా కట్టేస్తారు. కొందరు డబ్బుకిచ్చే విలువ సృష్టించిన మనిషికి ఇవ్వరు. అటువంటి వారి జీవితంలో అమృతతుల్యమైన ప్రేమకు తావు లేదు. గాజు పూసను వజ్రంగా భ్రమసినట్లు, డబ్బుతో పొందే అనుభవాన్ని వారు నిజమైన ఆనందంగా భ్రమపడతారు.

వీరభద్రరావుగారు సంబంధాలకోసం పిచ్చికుక్కలా తిరిగారు. కాని, ఫలితం శూన్యం. ఎప్పుడూ లేనిది సరస్వతమ్మగారు కూడా పార్వతిని విసుక్కోవడం మొదలుపెట్టారు. ఆఖరికి కన్నతల్లి కూడా తనను విసుక్కోవడంతో పార్వతి క్రుంగిపోయింది. తను ఆత్మహత్య చేసుకుంటే ఎవ్వరికీ ఏ సమస్యా ఉండదని ఆమె అనుకున్నది కూడా.

ఒకనాడు ఊరునుండి పార్వతి మేనమామ వచ్చాడు. అతను పార్వతి సంగతి విని చాలా విచారించి తన ఎరికలో ఒక మంచి సంబంధం ఉందనీ, కుర్రవాడు తనకు బాగా పరిచయం ఉన్నవాడనీ, తన మాట కాదనడనీ, మంచి బుద్ధిమంతుడనీ చెప్పాడు. వీరభద్రరావుగారికి ఇష్టమైతే మాట్లాడతానని అన్నాడు. ఇంకా కుర్రవాడు రెండవ పెళ్ళివాడనీ, ఆ మధ్యనే అతని పెళ్ళాం కాన్పులో పోయిందనీ, అతను పెద్దవాడేమీ కాదనీ, అతని వయసు పార్వతికి తగ్గవయసేనని, పిల్లలు కూడా లేరనీ చెప్పాడు.

ఎప్పుడైతే పార్వతి మేనమామ రెండవ పెళ్ళని చెప్పాడో అప్పటి నుండి వీరభద్రరావుగారు ఆ సంబంధం అంటే విముఖత చూపించారు. "పార్వతికి రెండవ పెళ్ళివాడేమిటి? వీల్లే" దని అన్నారు. కాని, సరస్వతమ్మగారుమాత్రం తన తమ్ముడి పక్షమే చేరి మాట్లాడారు. ఆమెకు ఆ సంబంధం అన్నివిధాలా నచ్చింది. "ఇటువంటి సంబంధం మళ్ళీ తేలేము. ఈ అవకాశం వదులుకుంటే మన పార్వతికి అసలు పెళ్ళే కాదు" అని భర్తతో వాదించింది.

వారి వాదోపవాదాలు విని, తను వారికి ఇంకేమాత్రమూ భారం కావడం ఇష్టం లేక పార్వతి తుదకు రెండవ పెళ్ళివాడయినా అభ్యంతరం లేదని, తన కా సంబంధం ఇష్టమేనని వీరభద్రరావుగారితో చెప్పింది. వీరభద్రరావుగారు మరి మాట్లాడలేదు.

సోమశేఖరానికీ, పార్వతికీ పెళ్ళయిపోయింది.

• • •

"అమ్మో!" బాధతో మెలి తిరిగిపోతూ అరిచింది పార్వతి.

"ఏం ఫరవాలేదు. నే మున్నాముగా" అంది జానకమ్మ.

"వీల్లేదు ... వీల్లేదు ... నేను గొంతు పిసికి చంపే ..."

పార్వతి ప్రాణం విలవిలలాడిపోతూంది. ఆమెలోని మరో ప్రాణి స్వేచ్ఛా వాయువు పీల్చుకోవడానికి ఆత్రపడుతూంది. ఆ ప్రాణి విజయం సాధించడంకోసం సర్వ ప్రయత్నాలూ చేస్తూంది. తనకు అడ్డువచ్చిన తెరలను తప్పుకుంటూ ముందుకు, ఆత్రంగా తను అడుగిడబోయే కొత్త లోకాన్ని చూడ్డామని వడివడిగా ముందుకు దూసుకువస్తూంది. తనకు విజయం చేకూరే చివరి ఘడియ అది ... భూమి మీద కొత్త సృష్టి జరిగే వేళ అది .... అదే ఇంక ఆఖరి క్షణం...

పార్వతి కెవ్వున కేకవేసింది.

• • •

పార్వతి వేసిన కేకకు గది బయట పచార్లు చేస్తున్న సోమశేఖరం కంగారుపడ్డాడు. వెంటనే బిడ్డ ఏడుపు వినపడ్డంతో అతని మనస్సు కుదుటపడింది. ఇందాకటినుంచీ అతని మనసు మనసులో లేదు.

'పార్వతి కెలా ఉందో?'

మళ్ళీ అనుమానం. అతని గుండె భారంగా కొట్టుకుంటూంది.

గది తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

"ఆడపిల్లండీ!" అంది బయటికి వచ్చిన మంత్రసాని.

"పార్వతి?"

"తల్లీ, బిడ్డా ఇద్దరూ కులాసాగానే ఉన్నారు. అమ్మాయిని చూసుకుందురు గాని రండి" అంది నవ్వుతూ.

సోమశేఖరం తేలికపడిన మనసుతో గదిలోకి ప్రవేశించాడు.

"రావయ్యా, అల్లుడూ, నీ కూతుర్ని చూసుకో" అంది జానకమ్మ నవ్వుతూ.

పార్వతి సోమశేఖరాన్ని చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది.

సోమశేఖరం పార్వతి మంచం దగ్గరికి వచ్చి నిలుచుని తదేకంగా చూస్తున్నాడు.

పార్వతి కళ్ళలో వెలిగే వెలుగును చూస్తున్నాడు.

ఆమె ముఖంలో తాండవించే తృప్తిని చూస్తున్నాడు.

ఆమె కళ్ళలో ప్రతిఫలించే బిడ్డను చూస్తున్నాడు.

బిడ్డమీద ఒక్కసారిగా తన ప్రేమనంతటినీ ప్రవహింప చేయడానికి ఆ తల్లి పడే తపనను చూస్తున్నాడు.

సోమశేఖరం అలా రెప్పవాల్చకుండా పార్వతిని చూస్తూనే ఉన్నాడు.

"ఏమండీ ... మన అమ్మాయిని చూశారా? ఇది మన ఇంటి లక్ష్మండీ! నా బంగారుకొండ! ముద్దులపట్టి" అంటూ అమితంగా సంబరపడిపోతూ పార్వతి బిడ్డను తమకంతో గుండెలకు అదుముకుంది.

సోమశేఖరం బిడ్డవైపు తన దృష్టిని సారించాడు.

పాప అచ్చుగుద్దినట్లు అంతా పార్వతి పోలికే! ★